

LBRIS

We know
books

Ștefan Mitroi

**NOI POVEȘTI ALE
CERULUI ȘI PĂMÂNTULUI**

Editura Hoffman
2025

ultimele nu le cerea aproape nimeni. De aceea îi și mergea atât de bine colecționarul de începuturi. Nici colecționarul de sfârșituri nu se putea plânge, deși nu avea niciodată succesul celuilalt.

Era un noroc fără seamăn să trăiești într-un oraș ca al nostru. Când simțai că ți se apropie viața de sfârșit, dădeai fuga la colecționarul de începuturi și o luai de la capăt. Când te pomeneai cu vreo nenorocire pe capul tău, tuști la colecționarul de sfârșituri și scăpai iute de necaz.

Toate mergeau de minune, până într-o zi, când... Când s-au transformat ambele colecții în scrum. Cei doi colecționarii și-au dat foc reciproc. Cel de începuturi, pentru că celălalt refuzase să-i ofere un sfârșit de război pentru fiul său, care murise cu arma în mână pe front. Cel de sfârșituri, pentru că ceruse să se mute în locul celui de începuturi, însă acesta nici nu vruse să audă. Adică de ce colecția de sfârșituri să se afle la începutul străzii, iar cea de începuturi la sfârșitul ei?!

A trebuit ca, din ziua aceea, oamenii din orașul nostru să se descurce singuri. Și cu sfârșiturile, și cu începuturile. În ce privește scriitorul și cei câțiva poeți, s-au lăsat, de atunci, cu toții de scris.

Cuprins

Ochii care mă învață să fiu / 5
Alde Ion / 7
Anghilina / 9
Aproape seară / 11
Ararat / 13
Atunci când iarba ofta / 15
Atunci când se bărbiera bunicul / 17
Batista bunicii / 19
Bărbile sfinților / 21
Băieții lui Marin Preda / 23
Bicicleta / 25
Biserici / 27
Bucuria unei înfrângerii / 29
Butelci cu sfințenie / 31
Casa bunicilor / 33
Case de hârtie / 35
Călătorie în ghiozdanul unui școlar de altădată / 37
Călcatul strugurilor / 39
Câmașa lui Dumnezeu / 41
Căruțe cu struguri / 43
Când Dumnezeu era un om de la noi din sat / 45
Cerul de acasă / 47
50 de zile în Cipru / 49
Cocoșul de București / 52

- Cod roșu de dragoste! / 54
Comori / 56
Crânguri de salcâmi / 58
Cu tata în străinătate / 60
Cum călătorea Cuza / 63
De ce nu pot fi Macedonski / 65
De vorbă cu Dumnezeu / 67
Dependent de dragoste / 69
Despre dor / 71
Dispariția cerului / 73
Doage / 75
Doamna Emilia / 77
Doamna învățătoare Bălțatu / 79
Dor de oameni / 81
21 de grame de bucurie / 83
Dragoste de mamă / 85
Drum în câmpie / 87
Fumuri / 89
Ger / 91
Ghetuțele Ștefaniei / 93
Grozăvia de a fi mai în vârstă decât mama / 95
Iartă-mă! / 97
Ieșirea satelor în lume / 99
Înghițutul cel mare / 101
Ioana / 104
Îmbătrânirea timpului / 106
Împrejurimile sufletului / 108
Împrospătarea lumii / 110
În car cu Marin Sorescu / 112
În filme / 114
În palma lui Dumnezeu / 117
Înapoierea în vârstă / 119
Încălzirea frigului / 121
Între linii / 123
Între lumi / 125
Înzăpezirea cu tristețe / 127
Jocuri de copil / 130
La cules de pistrui / 132
La gura lunii lui Cuptor / 134
La scăldat / 136
Lumea dinaintea lumii acesteia / 138
Lumină plânsă / 141
Mereu dimineață / 143
Mersul la rude / 145
Mintea unei inimi de copil / 147
Monumentul / 149
Multul și puținul / 151
Muzeul de săruturi / 153
Neamul Emineștilor / 155
Nea Opriș / 158
Nimeni / 161
Numărarea timpului / 163
O bătrânețe mereu tânără / 166
O carte a străzii / 168
O întâlnire cu Eminescu / 170
O lumină în noapte / 173
O noapte la mănăstire / 175
O viață nouă / 177
O zi rămasă de astă vară / 179
O vară de demult / 181
O sărbătoare numită Câlția / 183
Oameni de pământ / 185

Oameni de zăpadă / 187
Pădurile de cerneală / 189
Păpuși de tutun! / 191
Picioroange / 193
Pietre zburătoare / 195
Plânsul fântânilor / 197
Plecarea berzelor / 200
Plecarea cucului / 202
Ploaia ca un alt suflet al meu / 204
Podul din palma unui copil / 206
Portiță spre cer / 208
Povara bunătații mamei / 210
Povestea unui zbor / 212
Praguri / 214
Prânzul de duminică / 216
Prin cer / 218
Profesorii mei / 220
Puterea dragostei / 222
Râsul unchiului Dudică / 224
Rudă bună cu cerul / 228
Să pui seninul la un loc cu norii / 230
Sărbătorile de iarnă / 232
Schimb de zile / 234
Scrisori de dragoste / 236
Scurta poveste a unei iubiri care nu va muri niciodată / 238
Semințe de cântecul cucului / 241
Sfântul Nicolae al străzii / 243
Singurătatea unei fântâni / 245
Singurătăți de primăvară / 247
Stan Bârzoc / 249
Străinătăți / 251

Strigarea catalogului / 253
Struguri cu pâine / 255
Sub roțile Carului Mare / 257
Și era primăvară, și era noapte... / 259
Tataie Gheorghe / 261
Te uită cum ninge noiembrie! / 263
Tipografe de pâine / 265
Toate lacrimile noastre / 267
Țară, țărăna, țărani / 269
Ucraina / 271
Ui, ui, ui, pe Călmățui! / 273
Ultimul Rebreanu / 275
Un cireș proaspăt înflorit / 277
Un prost! / 279
Urcarea dealului / 282
Ursitoarele / 284
Vară dușmană / 287
Viața celor mai însemnate zile din viața omului! / 289
Vis cu bunica Tudora / 291
Visul / 294
Visul care mă ține în viață / 296
Visul din noaptea de Moș Nicolae / 298
Vopsitoria de ochi / 300
Zbor târziu / 302
Zi-i inimii să-și aducă aminte! / 305
Zile mari, zile mici / 307
Ziua aceea / 309
Începuturi și sfârșituri / 311

DTP: Hoffman Design
Tipar: Hoffman Print
Pe copertă: © Sorin Ilfoveanu

Mulțumim domnului Sorin Ilfoveanu pentru permisiunea de a folosi lucrarea domniei sale

Sursă imagine: <https://sorinilfoveanu.ro>

© Ștefan Mitroi

© Editura Hoffman, 2025, pentru prezenta ediție

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN SRL
Tel: 0740.984.910
contact@editurahoffman.ro
www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MITROI, ȘTEFAN

Noi povești ale cerului și pământului / Ștefan Mitroi. -
Caracal: Editura Hoffman, 2025
ISBN 978-606-46-2179-5

821.135.1

Ochii care mă învață să fiu

Când mi-e urât, e de ajuns să mă uit prin ochii tăi la cer, ca să-mi fie pentru tot restul zilei frumos.

Când mi-e frig, îmi țin ochii tăi de cald.

Când mi-e întuneric, vine, de oriunde ar fi, lumina lor și-mi arată drumul spre mine însumi.

Adică spre tine. Tu ești ceea ce sunt. Și ceea ce am. Avându-te pe tine, am tot.

Aș fi umblat orb prin lume, fără să știu că sunt orb.

Tu m-ai învățat să văd. Mă înveți asta mereu.

Aș fi aștept ani de zile, vieți de-a rândul, veacuri întregi, ca să văd lumina zilei, dacă nu mă aștepta, la venirea pe lume, lumina ochilor tăi. O așteptare mai lungă decât așteptarea mea, căci ochii tăi îmi vedeau, încă de la începutul timpului, orbirea, fiind, chiar de pe atunci, gata să mă vindece de ea. De aceea ți-am și spus mamă, când te-am văzut. De aceea te-am și văzut, ca să-mi pot da seama că sunt. Lumina ochilor tăi m-a învățat să fiu. Mă învață asta mereu.

Doar, doar o să încep într-o zi să iubesc, deși mi se pare că fac asta mereu. De aceea mă și tem că fără întregul care ești tu, aș fi mai puțin decât jumătatea care sunt.

Nici măcar nu-ți știu toate numele. Ioana, Elisabeta, Ștefania, Maria, Elena, Ana, Floarea, Tudora, Aritina, Nicula, Vica, Rodica, Larisa, Ana sunt cele pe care le uit cel mai des. Și le uit fiindcă pe ele le țin cel mai des minte.

Poate că e prea puțin o singură inimă, ca să le poată păstra în memoria ei pe toate.

Poate că e prea puțin o singură naștere, ca să înțeleg până la capăt așteptarea ochilor tăi. Poate că e prea puțin o singură viață, ca să mă satur de privit prin ei. Poate că sunt prea puțin eu, ca să merit atât de multă frumusețe.

Ajung cu învățatul dragostei până la cer. Dar nu știu aproape nimic, așa că mă văd nevoit să merg mai departe, spre cerurile celelalte, până la al nouălea, unde, ca să fiu sigur c-o să țin minte numele pe care vreau să te strig, spun în șoaptă, folosindu-mă de singura mea inimă, femeie! Sau și mai clar decât atât, primăvară!

Alde Ion

Dacă te opreai în capătul satului și strigai: Ioane! Ioană!, iar vocea ta era atât de puternică încât să ajungă în capătul celălalt, la două case din trei, scotea cineva capul pe ușă, întrebând: cine mă strigă?, și-o lua apoi spre poartă să afle cine. Oamenii pe care îi vedeai ieșind la drum erau mai mulți decât toți locuitorii de acum ai satului.

Nu trebuia să începi din locul din care-i strigaseși, veneai mai încoace, după școală, și ziceai: Ion al lui Petre Mocanu, Ion, ginerele lui Olică, Ionel Purăneanu, Ion, șoferul, căruia toți îi spuneau Gilbert, Ion Matei, adică Domnul Titi, profesorul de care ne era tuturor frică, oleu, ce palmă grea mai avea!, Ion al lui Marin Buturugă, mama, apoi, pe care o chema Ioana, dar i se zicea Oița, unchiul Ivan, fratele mai mic al tatei, Ionel Curcănete, Ion al lui Lică Dinică, Ioana lui Chiru Dragomir, Ionel al lui Giorgiu, Nelu Țican - toți aceștia doar pe rândul nostru de case. Trecând pe partea cealaltă a drumului, dar în sens invers, erau Ion al lui Costică Baie, Ionel Țurlea, Ion al lui Anghel Gâlceavă, Nelu Croitoru, nevastă-sa Onica, Ioana Ghidoveț, Ion Călina, Ion, vărul aceștia, tot Călina și el, Ion al lui Puie și alți câțiva, ajungând iarăși la școală. Asta însemnând mai puțin de un sfert din tot satul. Nu exista uliță care să nu fie plină de Ioni și Ioane. Tot așa, cataloagele școlii.

Dacă e să cauți astăzi om care să-i știe pe toți, omul acesta nu poate fi decât Ionel Lungu, care n-a stat decât doi

ani la noi în sat, timp în care a intrat, ca tehnician veterinar, prin toate curțile oamenilor, după care a plecat, nu singur, ci cu Ioana lui Fane Gonț, înapoi în satul lui, Puțintei, aflat mai încolo spre Dunăre, la vreo nouă kilometri, aproape de vârsarea Teleormanului în Vedea. Au trecut 50 de ani de atunci, dar Ionel Lungu n-a uitat niciun nume. Toamna trecută, din nume al unei femei vii, cu părul de culoarea grâului copt, Ioana a devenit numele unei femei de pământ, lăsându-l pe fostul tehnician veterinar singur cu amintirile.

Doamne, ce ținare de minte poate să aibă nea Ionel! Inima sa e unul din cele trei locuri unde sunt scriși toți Ionii și toate Ioanele din satul meu și al nevestei sale. Cristelnița bisericii din deal e altul. Numai să mai aibă cine s-o întrebe în viitor despre cei botezați de-a-lungul vremii în ea.

Despre celălalt botez, cu pământ, trebuie să întrebi crucile din cimitir. Însă ele, nu știu de ce, nu vor cu niciun chip să răspundă!

Anghilina

Purta pe umerii ei mici un munte de suferință. Rămăsese văduvă de două ori. Primul bărbat îi murise în primul război mondial. Al doilea, în timpul celui de-al doilea, dar nu din cauza războiului, ci de boală. Avea șapte copii. De la amândoi. Și era încă tânără. Și-o dureau cele două văduvii. Și ea, ce era doar o mână de om, nu avea decât două mâini, ca să-și poată crește copiii. Ce bine ar fi fost să poată țină dragostea de foame. Aia de mamă, cel puțin. Dar nu ținea. Deși uneori inima ei se încăpățâna să creadă asta. Noroc că-i săreau în ajutor mâinile, care făceau întotdeauna rost de pâinea ce trebuia pusă pe masă. Mai erau și călcâiele, aproape tot timpul crăpate, ce le dădeau mâinilor curaj, ținându-se peste tot după ele.

Ca nu cumva să creadă cineva că-i stă gândul la un nou măritiș, a început să îmbătrânească de tânără. În timpul când tocmai îmbătrânea, mamei i-a venit sorocul să mă nască. Avea însă nevoie de o moașă.

Pot spune că Anghilina, fiindcă ea a fost moașa mea, a fost primul om care m-a ținut în brațe. Chiar înaintea mamei. Abia la câțiva ani după aceea am început să înțeleg de ce simțeam că sunt puțin și copilul ei. Așa cum ea simțea că e puțin și mama mea. Mai apoi mi-am dat seama că puținul dumneai întrece cu mult puținul meu. Anghilina îmi era mamă cu mult mai mult decât simțeam eu că-i sunt fiu.